

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Ο ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

ΟΡΦΕΑΣ

Είπα, κανείς μη, μ ακλουθήσει, μόνος
Θα πάω, κι αν θα γυρίσω, πάλι μόνος.
Μ αν δεν ξανάρθω πίσω, τ όνομά μου
Σας δίνω κι Ορφανούς Σας λέω, για να στε
Στη μοναξιά, που θάρτει, ανταμωμένοι,
Σαν τα παιδιά που έχασαν πατέρα
Φτωχό, κι ωσά βραδιάσει, σμίγουν όλα
Τριγύρα απ τη φωτιά βουβά, κι ο νους τους,
Καρφωμένος ακόμα στην αχνάδα
Του νεκρού τους, κοιτάει και μεγαλώνει
Βαθιά του ό,τι τους άφηκε: εν αλέτρι,
Λίγες φούχτες σταριού, δυο ξύλα ακόμα
Για τη γωνιά. Κι ο πόνος, αγάλι-
Αγάλι. Ξάφνου υψώνεται μπροστά τους,
Πιάνει τ αλέτρι σα ζευγάς, το στάρι
Σάμπως σποριάς το συντηρνάει, και λέει:
Όλη τη γη μ αυτά να οργώσω θέλω
Να σπείρω όλο τον κόσμο απ άκρη σ άκρη,
Να φάει με μας φτωχολογιά, ποτέ της

Που δε γνώρισε μάνα ουδέ πατέρα,
 Φτάνει η φωτιά να κάψει λίγο ακόμα
 Στο σπίτι, κι ο νεκρός μας να μη λήψει
 Ποτέ απ ανάμεσό μας.
 Και τα πλούτη
 Του κόσμου, τα όπλα, οι δόξες, τα χρυσά του
 Παλάτια, όλα τους φαίνονται παιχνίδι
 Μπρος στ άλετρι, το στάρι και τη φλόγα,
 Του άγιου νεκρού κληρονομιά, που να ίσως
 Ψωμί δε φτάνουν σήμερα να δώσουν
 Στα ορφανά του, στου πόνου τους τα μάτια
 Γιγαντώνονται, κι αύριο, λες, θα θρέψουν
 Την πείνα ενός λαού.

Όμοια θα νάναι
 Λίγον καιρό κι η ορφάνια Σας, αν φύγω.
 Μα η μυστική κληρονομιά, που αφήνω
 Σε σας, είν άλλη, κι άλλη στράτα ο νους Σας
 Θα πάρει σύντομα απ αυτή μ ακούτε;

Α ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, Σ ακούμε. Εσύ μας τόπες πάντα:
 Το μάτι μεγαλώνει στο σκοτάδι,
 Κι η ακοή στη σιωπή. Και Συ το ξαίρεις,
 Πως άρχισε στα φρένα μας να φέγγει

Ο πατρικός βυθός και πως στ αυτί μας
Επρωτομπήκε ο λόγος Σου. Το ξαίρεις,
Κύριε, Σ ακούμε κι η τραχειά ψυχή μας,
Που τη φροντίζεις χρόνια, ως ο τοξότης
Του τόξου τη νευρή, σαν τη αλείβει
Βράδι και αυγή με λάδι, για να ρίχνει
Μακρά το βέλος κι ως το χελιδόνι
Ν αντιλαλεί από τ άγγιγμα, δονείται
Συθέμελα, τα χείλη Σου ως ανοίξεις.
Μα τι είναι τούτο, που μας λες, πως μόνος
Θα πας, κι αν θα γυρίσεις πάλι μόνος,
Και πως μπορεί να μην ξανάρθεις τι είναι;
Ποιός ειν εδώ από μας, που τη ζωή του
Χωρίς Εσέ τη θέλει; Δε θαρθούμε
Μαζί Σου, Κύριε, πάλι, ανηφορώντας
Τ άγιου βουνού τα πλάγια όλη τη νύχτα,
Καθώς τότε, που Εσύ μας πρωτοπήρες
Κι αλαφρός ανηφόριζες προς τα ύψη,
Ενώ εμείς την καρδιά μας μεσ στα στήθη
Σα βακχεμένο τύμπανο να δένει
Τη νιώθαμε κρυφά τη γη με τάστρα;
Γύρα Σου πια δε θάμαστε ολοένα,
Καθώς στις μύριες μάχες, που η πνοή Σου,

Σηκώνοντας ενάντια στους τυράννους,
 Με το ρυθμό τις εξετύλιγε όλες
 Σ άγιους πυρρίχιους, ενώ Συ μονάχος,
 Δίχως άρματα, μόνο με το βλέμμα
 Ή με το χέρι έδειχνες που είν το δίκιο
 Και που είν η νίκη, Κύριε; Και πως έτσι
 Να μας αφήσεις συλλογιέσαι τώρα;

ΟΡΦΕΑΣ

Ποιός μίλησ έτσι; Κι είναι δικά σου
 Τα λόγια, απ την καρδιά, που σώχω πλάσει;
 Έλα, Σιωπή, που φανερώνεις όλη
 Τη δύναμη του νου και ξεσκεπάζεις
 Τα πιο κρυφά μυστήρια στην καρδιά μας!
 Δώρο του Ελέους, που βρίσκεται σε κάθε
 Τραχιά και πλέριο αγώνα, που μαρτύρους
 Δε λαχταρεί, κατέβα και σε τούτον!
 Και Συ, αγριοπερίστερο του θάρρους
 Του μυστικού, φανερωμένο μόνο
 Στην τέλεια πράξη, χτύπα το φτερό Σου
 Στο μέτωπο του μια στιγμή, όπως τόσες
 Φορές του τόχεις άξαφνα δροσίσει!
 Έτσι λοιπόν, γιατί Σας είπα μόνο,
 Πως ορφανοί θα μείνετε, η καρδιά Σας

Ταράχτηκε και ξέχασε ό,τι χρόνια
 Τη νουθετώ; «Του χωρισμού όποιος σκίσει
 Τα σκοτεινά πελάγη, έχοντας πάντα
 Στο νου, αβασίλευτο άστρο, την Αγάπη,
 Δε θα να σμίξει μόνο αυτός μ εκείνους
 Οπώχει χάσει, μα, ιερό γιοφύρι,
 Κι άλλους θα σμίξει ανάμεσό τους, τόπους
 Με τόπους, λαούς με λαούς, οχτρούς με φίλους,
 Με τη ζωή το θάνατο, τους αιώνες
 Με τους αιώνες». Και συ, μόλις που είπες,
 Πως μεσ στα φρένα σου φώτα ολοένα
 Ο πατρικός βυθός, δειλιάζεις τώρα
 Στο χωρισμό;

Α ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, το ξαίρω, σφάλλω.
 Τι το πιστό σκυλί καλά γνωρίζει
 Ν αγρυπνήσει του κυρίου του τον τάφο.
 Κι όλα αν τα χάσω, ετούτο δεν το χάνω.
 Μα πως να χάσω, Κύριε, τη φωνή Σου,
 Που, ως την ακούω, λέω, πως τότε μόνο
 Το παραπέτασμα του ναού τραβιέται,
 Στ άδυτα νάμπω των αδύτων; Πες μου,
 Όλα αν τα χάσω, αυτό πως να το χάσω;

ΟΡΦΕΑΣ

Αληθινά συρμένη είναι μπροστά σου
 Βαρειά κατάχνια, μήτε που η φωνή μου
 Μπορεί με μιας να τη διαλύσει. Ελάτε
 Σιμότερα, όχι τη φωνή μου μόνο
 Ν ακούστε, μα το χτύπο της καρδιάς μου!

Ελάτε ακόμα πιο σιμά.

Κοιτάχτε

Στα βάθη Σας και πέστε μου: Θυμάστε,
 Πως Σας edιάλεξα μαζί, κι ένα-ένα;
 Μύριοι μ ακλούθαν το γιατί, δεν ξαίραν
 Κι οι ίδιοι, ουδέ το ξαίρουν. Αλλ ως, όταν
 Αρχίσει ξάφνου ο ήλιος ν αναλιώνει
 Τα χιόνια στα βουνά και στα ποτάμια
 Τους πάγους, τα νερά λευτερωμένα
 Κατρακυλάνε καταρράχτες, όμοια,
 Μόλις ακούστη η λύρα κι η φωνή μου
 Μεσ στους λαούς, ωρμήσαν πίσωθέ μου
 Πλήθη πολλα ως ποτάμια κι ως ετούτα,
 Στη θάλασσα αν ορμήσουν, δε μπορούνε
 Να ξαναστρέψουν πίσω ή να σταθούνε,
 Όμοια κι αυτά ακλουθούσαν.

Μα ήταν κάποιοι

Στα πλήθη μέσα, που κανείς δε μπορεί
 Γιατί ερχόνταν να πει. Τι μεσ στο ρέμα
 Των άλλων εφαντάζαν, σαν οι βράχοι,
 Που τ αντισκόβουν κι ήταν μόνοι απ όλους,
 Σιωπηλοί, σκοτεινοί, συλλογισμένοι,
 Σα να ρωτιώνταν: Τι γυρεύει ετούτος
 Να κάμει; Είν άνθρωπος ή θεός; Δαίμονας είναι;
 Κι απ όλους εφαινότανε σα νάταν
 Στη συμπονιά πρωτόμαθοι, στη γνώμη
 Την καλή σαν κρυφά ν αντιστεκόταν
 Με τράχηλα σταλόν, ενώ στο Νόμο,
 Που προβοδούσε η Λύρα κι ο Χορός μου,
 Μύριες θερίζονταν ζωές. Και τούτοι,
 Σα να μεθούσαν από το αίμα μόνο,
 Που πλημμύραε παντού, πως πλημμυρίζει
 Την άνοιξη τη γην η παπαρούνα,
 Στη μάχη πρώτοι εχύνονταν, να νοιώσουν
 Τη μυρουδιά του, πλούσια που σκορπιώταν
 Τριγύρα τους, κι αλόγιαστα να πάρουν
 Απ τον αγώνα μια πληγή σα δώρο,
 Να ξαλαφρώνει το δικό τους.

Τάχα

Για ποιούς μιλώ;

Β ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, για μας. Κι αν είναι
 Η θελησή Σου, άφησ εμένα τώρα
 Να ξακολουθήσω.

ΟΡΦΕΑΣ

Λέγε, είν η ψυχή σου Ψυχή μου.

Β ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Και μια μέρα, που ο αγώνας
 Ο αιματερός σα να ξεχάστη, κι όλα,
 Γη κι ουρανός και πέλαγα και γύρω
 Τα βουνά σαν τ αγριόκρινα γαλάζια,
 Ανασαίνουν στον όρθρο αναπαμένα-
 Και Συ είχες τραβηχτεί στη μυστική Σου
 Σπηλιά, τους καθαρμούς για να οργιάσεις
 Των θεών και της ψυχής Σου-ανταμωμένοι
 Κρυφά, βαδίσαμε μαζί, ως βαδίζουν
 Στα νύχια αλαφροκυνηγοί στο δάσο
 Το σύθαμπο, μονάχο να Σε βρούμε
 Και δολερά, με μιας, σαν οι Τιτάνες,
 Που, με πηλό τα πρόσωπα αλειμμένοι,
 Να σπαράζουνε ωρμήσαν το Ζαγρέα,
 Για να λυθούν τα μάγια του, που δέναν

Και τα θεριά στο θώρι του, παρόμοια
Να Σε σπαράξουμε και μεις, να πέσουν
Τα δεσμά της γητειάς Σου και να μείνει
Στα χέρια μας η δύναμη, που ακέρια
Με το Χορό, τη Λύρα και το Λόγο
Απ τους λαούς μας έκλεβες.

Και ξάφνου,

Εκεί που ψάχναμε μ' αυτί ασκημένο,
Αφουκραστήκαμε αναπνιάν ανθρώπου,
Που του ανεβοκατέβαζε τα στέρνα
Ύπνος πρωινός. Κι αργά σιμώσαμε όλοι.
Και να, εκοιμώσουν ήσυχα, ως κοιμάται
Μπρος στη σπηλιά του ένα ξανθό λιοντάρι.
Κι ίδια ως αυτό ξαρμάτωτος κοιτόσουν
Με μοναχά τη χαίτη Σου, και μόνο
Τον πλούτο του άγιου ανασασμού. Και μήτε
Δόρυ στο πλάι Σου μηδ η Λύρα μόνο,
Στο χέρι Σου είδαμε κατάπληχτοι όλοι,
Πιθωμένο στο στήθος Σου, να σφίγγεις
Ένα εκατόφυλλο μεγάλο ρόδο,
Που, ως ανάπνεες, ανάπνεε, λες, μαζί Σου.
Κύριε, λιγάκι να σταθώ. Τι κοιτά,
Το ήπιο δάκρυ ανάβρυσε στα μάτια

**Των αδερφών μου η μνήμη τους ζεστάθη
 Και του πρώτου τα χείλη σιγοτρέμουν
 Να πάρουνε το λόγο απ τα δικά μου.
 Σωστό είναι, Κύριε, να μιλήσει πάλι.**

ΟΡΦΕΑΣ

Μια είν η ψυχή και μια η καρδιά, ας μιλήσει.

Α ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

**Κύριε, είν αλήθεια, πως μου τρέμει τώρα
 Το χείλη κι η καρδιά μου μέσα τρέμει
 Γιατί, το ξαίρεις κι όμως θα μιλήσω
 Έτσι λοιπόν, σκυμμένοι βλέπαμε όλοι
 Τον ύπνο Σου, κι αυτό το μέγα Ρόδο,
 Όπου ανεβοκατέβαινε στην πνοή Σου
 Και κάποιος από μας, χωρίς καθόλου
 Να φυλαχτεί μήπως ξυπνήσεις, είπε:
 «Ανάξιο γι άντρες είναι να ριχτούμε
 Σ ένα παιδί ως ετούτο, μεσ στον ύπνο
 Ας πιάσουμε καλύτερα τ αλάφι
 Ζωντανό». Και γυρνώντας προς εμένα,
 «Κέντα τον», μούπε, «λίγο με το δόρυ
 Για να ξυπνήσει, γιατί αλήθεια μοιάζει
 Ο ύπνος του αδέρφι νάναι του θανάτου**

**Κέντα τον λίγο». Κι έτσι, όπως επήρα
 Τυφλά τη διαταγή, μεσ στο πλευρό Σου
 Το δόρυ μου έσπρωξα αλαφρά, κι αμέσως
 Λίγο πορφύρισε ο χιτώνας. Τότε
 Τα μάτια ανύποπτα άνοιξες μεγάλα,
 Κι μ αλαφρό αναστέναγμα σηκώθης
 Στην κοίτη καθιστός, κι όπως μας είδες
 «Τι», είπες, «είναι παιδιά; Πόσο κοιμώμουν**

Βαθιά μεσ του Διονύσου την αγκάλη!

Και τι ήταν ξάφνου ετούτος στο πλευρό μου

Ο γλυκός πόνος, που με πήγε ακόμα

Σιμότερα, θαρρώ, προς την ψυχή μου,

Για να ξυπνήσω βλέποντάς τη; Τι είναι;»

Έτσ είπες κι ως κατάλαβες το γαίμα,

Που λιγοστόν εγλίστραε στο πλευρό Σου,

«Παιδιά, γιατί», μας ρώτησες, «ετούτο»;

Κι όπως κράταες το ρόδο, στο πλευρό Σου

Το πίθωσες σφιχτά και με το νέμα

Τριγύρα Σου μας κάλεσες «ελάτε»,

Σα νάλεες, «μη δειλιάζετε, καθήστε».

Κι εμείς στο νέμα αυτό καθήσαμε όλοι

Τριγύρα Σου κι ουδ ένας μας το στόμα

Για να μιλήσει εσάλεψε μα πλέρια

Σιγή ακολούθησε πολλιώρα, ωστόσο
Απ του Παγγαίου την κορυφήν αιφνίδια
Εφάνη ο Ήλιος και, το ματωμένο
Ρόδο ανασκόνοντας μπροστά του, άρχισες έτσι:
«Δικό Σου το αίμα είν, Ήλιε, και δικό Σου
Είναι το Ρόδο και δικός Σου είμαι όλος
Και δικοί Σου είναι τούτοι, τη ζωή μου
Που αν ήρταν για να πάρουνε, τους σμίγει
Τις καρδιές τους σε μια η ανατολή Σου
Με τη δική μου από την ώρα τούτη.
Ο τέλειος πια χρησμός είναι μπροστά Σου,
Απόλλων!
Των θεών η Μάνα, η Νύχτα
Με το χέρι μου στο στέλνει,
Κορφή του ανασασμού, το τέλειο Ρόδο.
Για να το υψώσω ομπρός στα βλέφαρά Σου,
Αγνάντια απ τη χρυσήν ειδή Σου, κάτου
Απ τα δροσανοιγμένα Σου ρουθούνια,
Πόσο επόνεσα μ όλους μου τους πόνους!
Η λεύκα ή ο κυπάρισσος, κλεισμένα
Σε φαράγγι, ζητώντας να Σε ιδούνε,
Δεν πήγαν σε τόσο ύψος,
Όσο εγώ για τούτο,

Που, ωσά δροσκοκομμένος βόστυχός Σου,
 Μοιάζει χυμένο στο ίδιο Σου χρυσάφι.
 Μόνο, τ άγιο Μυστήριο δος μου τώρα
 Να φανερώσω και σε τούτους, όπως
 Μου το φανέρωσες βαθιά και μένα
 Στον ύπνο και στον ξύπνο μου, στη μάχη
 Και στην ειρήνη, στη φιλία ή στην έχτρα,
 Στη ζωή και στο θάνατο, αυτό δός μου».

Έτσι ύμνησες, και μεις ολόγυρά Σου,
 Στα δόρατα ακουμπώντας και στον Ήλιο
 Μπροστά σκυμμένοι, ακούαμε, κι η καρδιά μας
 Στον ύμνο εχόρευε όλη ακούγοντάς Σε
 Και πια δεν εθμούμαστε το λόγο,
 Που για να Σ εύρουμε ήρταμε, αλλά, μ όλη
 Την ακοήν ορθάνοιχτη, η ψυχή μας
 Το μυστήριο του Ρόδου καρτερούσε
 Να της ξηγήσεις, κι είχαμε έναν κύκλο
 Γύρα Σου κάμει ασάλευτο, ως την ώρα,
 Που κοιτώντας μας άνοιξες το στόμα.

ΟΡΦΕΑΣ

Και τώρα πάλι εγώ θα να τ ανοίξω,
 Τι άλλος κανείς, το ξαίρετε, δεν πρέπει
 Του Μυστηρίου τα λόγια να τ αγγίζει

Στα χείλη του, όσο ζω. Εγώ και πάλι
 Στερνή φορά βαθιά Σας θα ξυπνήσω,
 Πριν χωριστώ από Σας, την τέλεια Μνήμη.
 Ήλιε, από Σένα εγύρεψα βοήθεια
 Έτσι ξανάρχισα -, όμως πίσωθέ Σου,
 Κι αν τήνε σκέπει ακέρια για τους άλλους
 Το φως Σου, εγώ τη Μάνα Σου τη βλέπω
 Να Σ αγκαλιάζει Εσέ, την άγια Νύχτα
 Και πως ποτέ μπορεί κανείς να ξαίρει
 Το γιο, αν τη μάνα πρώτα δε γνωρίσει;
 Τι κι εγώ γιός της είμαι, κι από βρέφος
 Ορφανός κι εγώ πιάστηκα στη ρώ'γα
 Της συμπονιάς της, κάτου από το μαύρο
 Τον πέπλο της που μ έκλειε, κι ως κρατούσα
 Το άγιο βυζί, σκιρτούσα ως το κατσίκι
 Στο θείο σκοτάδι κι εγώ γιός της είμαι.
 Ήλιε, από σένα εγύρεψα βοήθεια,
 Τι είσαι αδερφός μου κι είμαι εγώ δικός Σου,
 Τι πρώτα Συ γεννήθης από μένα,
 Μα ανθρωπομίμητοι είναι, όσο και νάναι,
 Μεγάλοι οι δρόμοι Σου, τρανέ αδερφέ μου
 Μα πως ποτέ μπορεί κανείς να ξαίρει
 Το γιο, αν τη Μάνα πρώτα δε γνωρίσει;

Ω Μάνα Νύχτα, ω μυστική, ω μεγάλη,
Κι αν τώρα είσαι κρυμμένη από τη λάμψη
Του γιούΣου, σα μια χήρα που τη φτάνει
Ν ακούει τους άθλους του παιδιού της, κι είναι
Μακρά απ αυτό στα πένθη της ντυμένη,
Μα ευφρόσυνο είν το πένθος της, γιατί όλη
Κρυφά αγρυπνάει στους άθλους του, ω Μητέρα
Νύχτα, που μέσα κι απ το φως Σε βλέπω
Πιο καθαρά, ω θεμέλιο του Προφήτη,
Που δεν ποιμαίνει διόλου με τα μάτια
Τους στοχασμούς του, αλλά με την καρδιά του,
Σάμπως λάγιο σγουρόμαλλο κοπάδι,
Που τις πηγές του βρίσκει στα σκοτάδια
Και πίνει αχόρταγα απ το ρέμα, ω Μάνα,
Δος μου και Συ τη δύναμη να μπάσω
Σε τούτων τις ψυχές, που δε Σε ξαίρουν,
Το Μυστήριο του Ρόδου, φέρνοντάς τους
Σκαλί-σκαλί απ'τη βάση του ως την άγια
Κορφή, που πια και Συ δε φαίνεσαι ίδια,
Σκοτεινή, θλιβερή, μαυροντυμένη,
Παρά γλωμή, βουβή και λευκοφόρα,
Τι απ του βυθού του πατρικού τα μάρμα
Κι αξεδιάλυτα πλούτη βλέπεις πάντα

Εκεί πάνω, χορεύοντας αγάλι-
 Αγάλι πάνω απ της μουγγής αβύσσου
 Τα πλάτη, σάμπως γλάρος να προβαίνει
 Ο Αρματομένος Έρωτας, και πάντα
 Τον καρτερείς. Και φτάνει του φτερού του
 Το διάβα απάνωθι Σου, για ν ανθίσουν
 Καινούργιοι κόσμοι μέσα Σου, καινούργια!
 Μα εμείς, εδώ μαστε στη γη κι, ω Μάνα,
 Πολλά ναι τα σκαλιά ως που ν ανεβούμε
 Στην άγια κορυφή, που όλα τα σμίγει
 Σε μια πνοή. Κι αρχίζει από τον 'δη
 Το πρώτο το σκαλί και το πιο πάνω
 Η άγια το χτίζει Δήμητρα. Γιατί όπως
 Όλοι στον 'δη εμπρός οι άνθρωποι είν όμοιοι,
 Όμοια είν ίδιοι κι αγνάγια από το Στάχι
 Το Μυστικό, που η Ελευσίνα υψώνει,
 Και σ όλους πλάι η Περσεφόνη, το ίδιο
 Ξάγρυπνη για όλους, την ψυχή χωρίζει,
 Σαν το μωρό απ τη μήτρα, απ το κορμί τους.
 Μα ποιός αυτός, που δίπλα από την Κόρη,
 Πριν κι απ το θάνατο κι ολοένα απάνω
 Κι από το θάνατο, βοηθάει το σώμα
 Και την ψυχή βοηθάει, ανταμωμένα,

Μέσα απ τον πόνο, πέρα από τον πόνο,
 Ν ανεβαίνουν χορεύοντας τα πλάγια
 Του βουνού, τα πολλά που γίνονται Ένα;
 Ποιός απ τα βάθη του 'δη με την πνοή του
 Χορεύει τις ψυχές, σα μύρια φύλλα
 Γύρα από δρυ ξερό, να σαρκωθούνε
 Σε νέες γενιές, και ποιός σε τούτες μπάζει
 Την άγια ορμή τ ανήφορου; Ποιός άλλος,
 Πλούτωνα-Διόνυσε, από Σε, απ τα βάθη
 Τα σκοτεινά της γης σαν ανεβάζεις,
 Θεία μαρτυρία της δύναμής Σου, το 'γιο
 Το Κλήμα, που, ως βυζαίνει τα σκοτάδια
 Της γης και πίνει απ τα ουράνια δρόσο,
 Συνταιριάζει στις φλέβες του το σκότος
 Με το φως σ αίμα πύρινο, δοσμένο
 Την άγια Μέθη να κερνά απ το χέρι
 Των θείων Μουσών, που η καθεμιά της στέκει
 Κάθε σκαλί, για ν ανεβεί μαζί Σου
 Στην κορυφή, κι αλλάζει τ όνομά της
 Καθώς αλλάζει το δικό Σου; Κι έτσι,
 Από μέθη σε μέθη, ο λογισμός μας
 Κι οι αισθήσεις και το θάρρος μας κι η πνοή μας,
 Κι από τον ένα Διόνυσο στον άλλο,
 Ξάφνου ανεβαίνουμε, ως που πια δε φτάνει
 Τ άγιο Κρασί, τι ανοίγεται στο νου μας
 Η ανάπνια, που όλα πια τα σμίγει σ Ένα,
 Ψυχή και σώμα, αίμα και πνέμα, εχθρότη
 Κι αγάπη, λαούς με λαούς, τόπους με τόπους,
 Με τη ζωή το θάνατο, τους αιώνες
 Με τους αιώνες. Κι είναι τούτη η ώρα
 Του Ρόδου του εκατόφυλλου βαθιά μας,
 Που, αίμα και πνέμα και ψυχή και σάρκα
 Και λυτρωμός απέραντος, μας μπάζει
 Στον κύκλο, όπου κι η πίστη περισσεύει,
 Γιατί είναι πίστη η ίδια ζωή στη μέση
 Της καρδιάς μας για πάντα αναστημένη!

Έτσι είπα και βοηθούσεν ο παλμός μου
Και της ψυχής το σκίρτημα το λόγο.

Και Σεις, ως Σας εκοίταξα, είχατε όλοι
Την όψη και τον τρόπο Σας αλλάξει
Καθώς και τώρα. Κι ένας είχε γύρει,
Πως γέρνει ο δισκοβόλοςτο κορμί του
Σα φεύγει ο δίσκος, όλος ν ακλουθήσει
Νους και κορμί το νόημα κι άλλος είχε
Στη γη απλωθεί, ως να βύθιζε τα μάτια,
Τις ρίζες νάβρει του 'δη κι είχε ο τρίτος
Στην όψη του μια φλόγα, ως να συγκράτει
Μ αγώνα την ορμή, να ξεκινήσει
Προς την κορφή κι ο τέταρτος κρατούσε
Κλειστά τα μάτια, ως νάρχιζε από τώρα
Ν ανασαίνει το Ρόδο, κι η ψυχή του
Σιγά-σιγά από μέσα του λυνόταν.
Κι όλων μαζί μια ζέστη Σας περνούσε
Τις φλέβες μυστικιά, που σταματούσε
Την αναπνιά Σας στα ρουθούνια, κάποιιοι
Που τ άνοιγαν πλατιά κι είχαν κλεισμένα
Τα χείλη τους σφιχτά. Και ξάφνου εκείνος,
Που ως δισκοβόλος έγερνε να πάρει
Το νόημα, το κεφάλι του τανυώντας
Προς τα πίσω, ως να τίναζε ένα βάρος
Τρανό, μου φώναζε έτσι: «Ορφέα, δόσε
Το Ρόδο και σ εμάς και δόστο σ όλους,
Τι είν η ζωή πικρή απ την ώρα τούτη
Που ο ανασασμός του εδιάβη από μπροστά μας
Και δεν απλώθη στην γην όλη. Δόστο
Το Ρόδο στους λαούς, Ορφέα. Τι άγιος
Είναι ο αγώνας του Κρασιού, που, ως λιγοστεύουν
Τα θάρρη της ψυχής, τη σπρώχνει πάλι
Στους ζωντανούς ανήφορους. Μα τώρα
Δος τον αγώνα για το Ρόδο, Ορφέα,
Στους λαούς, για να κινήσουνε όλοι αντάμα
Προς την κορφή, που όλα τα σμίγει σ Ένα,
Ψυχή και σώμα, αίμα και πνέμα, εχθρότη
Μ αγάπη, τόπους μ άλλους τόπους, τάστρα
Με τάστρα, ζωή με θάνατο, τους αιώνες
Με τους αιώνες. Δος στους λαούς το Ρόδο,
Ορφέα!»

Έτσ είπε αυτός και μένανε η καρδιά μου

Μώτρεμε πια, και μώτρεμε το χέρι,
 Τέτια φωνή ανεπάντεχη ν ακούσω
 Κι έτσι χλωμός το ματωμένο Ρόδο
 Το σήκωσα στο χέρι μου, ρωτώντας:
 «Και που, παιδιά, το Ρόδο θέτε πρώτα
 Να το φυτέψουμε στη γη, που θέτε;»
 Κι άργιε η απόκριση νάρθει μα αιφνίδια
 Αυτός πούχε τα βλέφαρα κλεισμένα,
 Ανοίγοντας τα, με φωνή που ερχόταν
 Απ άλλον κόσμο, κι όμως κύλησε όμοια
 Με μια βροντή, αποκρίθη: «Στην Ελλάδα!».
 Και τα γκρεμά, οι πλαγιές, τα κορφοβούνια,
 Σα στήθη που ανασαίνοντας πλαταίνουν,
 Θαρρέψαμε, αντηχήσαν: «Στην Ελλάδα!».
 Και τότε πια μας τύλιξε ο Παιάνας,
 Μας γέμισε ο Παιάνας, μας επήρε
 Στα διάπλατα του τα φτερά ο Παιάνας.
 «Το Ρόδο, όλοι το Ρόδο στην Ελλάδα!»,
 Φωνάξαμε κι ωρμήσαμε κι ώ, πόσοι
 Μας έχουν σμίξει από τότε αγώνες!
 Τι να τους λέω;

Β ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Και αν δεν τους πεις, πιο λίγο
 Θα λάμπουνε για τούτο μεσ στους αιώνες
 Και στην καρδιά μας, Κύριε; Έτσι αλήθεια
 Φωνάξαμε, κι ωρμήσαμε και πίσω
 Απ την ορμή μας ακλουθούσαν πλήθη,
 Που εσπάζανε με μιας τις αλυσίδες,
 Που οι τύραννοι παντού τους είχαν βάλει,
 Στην ψυχή και στα πόδια και στα χέρια,
 Και τώρα με της Λύρας Σου το Νόμο
 Χορευτικά αρχινούσαν να σαλεύουν
 Με το Ρυθμό. Και Σούφερναν μπροστά Σου
 Με τα χέρια δετά τους βασιλιάδες
 Και Συ τα χέρια λύνοντας τους, μ ένα
 Χαμόγελο τους έλεγες : «Σηκώστε
 Στον ουρανό τα μάτια και κοιτάχτε
 Κάθ αστέρι φωτάει κι απώναν κόσμο
 Να, κόσμοι για κατάχτηση». Κι εκείνοι
 Μικροί στη Νύχτα εμπρός και στο δικό Σου
 Το Λόγο, ζαλισμένοι από την άπλα

Της λευτεριάς Σου, έσκυβαν το κεφάλι.
 Κι έλεες στα πλήθη γύρω: «Φυλαχτήτε
 Από του πλούσιου το τραπέζι τι άλλο
 Πλατύ τραπέζι από της Γης δεν είναι.
 Και μη χωρίστε από τη Γη, θαρρώντας
 Ψηλότερα από τούτη να καθήστε
 Σε θρόνο δόξας ψεύτικης, το θρόνο
 Της Γης σαν έχετε όλο αλλ ό,τι βγαίνει
 Από τη Γη, στυλώστε το, είτ αμπέλι
 Είτε δεντρί κι αν γέρνει, δοσετέ του
 Και το ίδιο Σας ραβδί να το στεριώσει,
 Το ίδιο Σας δόρυ. Έτσι που μια μέρα
 Ο Όρθιος Σκοπός να λάμψει απ άκρη σ άκρη
 Της γης, και, απέραντου βασιλείου σκήπτρο,
 Το Ρόδο νάχει κάθε λαός στο χέρι!»
 Έτσι έλεες και τα πλήθη Σε κοιτάζαν,
 Καθώς κοιτάζει αμάλαγη παρθένα
 Τον τέλειον άντρα, που άξαφνα μπροστά της
 Εστάθη σαν κολώνα κι η καρδιά της
 Τη σπρώχνει στο πλευρό του ν ακουμπήσει,
 Γιατί δεν έχει ξεδιαλύνει ακόμα
 Βαθιά της, τι της είναι, αν αδερφός της,
 Αν μάνα, ή αν πατέρας, ή αν κρυμμένος
 Κάποιος θεός. Παρόμοια και τα πλήθη
 Για Σε.

Αλλ ως ο Λόγος Σου ξαπλώθη
 Στην Ελλάδα κι εσπάσαν οι αλυσίδες,
 Που εδώ κι εκεί την είχαν περιδέσει,
 Κι ανάσαινε όλη, ως ανασαίνουν κάθε
 Πρωί τα γαλάζια βουνοπέλαγά της,
 Απ το Παγγαίο όσοι είχαμε κινήσει,
 Τώρα γοργά τα πλάγια ανηφορώντας
 Του Παρνασσού, μια αυγήν εμπήκαμε όλοι
 Στον άγιο τόπο, πούχε η Γη Μαντείο
 Πανάρχαιο, στους Δελφούς, του κόσμου αφάλι.
 Και τότε εκεί, τα σκορπισμένα μέλη
 Καλώντας της Ελλάδας πρώτα, ως νάρθουν
 Σιγά-σιγά τα μέλη όλου του κόσμου
 Το παγκόσμο στη γη να δέσουν Ρόδο,
 Στο αγνό του το παράδειγμα Δωρίδα,
 Ιωνία, Φωκίδα, Βοιωτία, Λοκρίδα,
 Την Αρκαδία, την Αργολίδα, όλες
 Τις χώριες της φυλές, φωνάζοντάς τις

Μαζί, καθώς ο Απόλλωνας τις Μούσες,
 Την ώρα τούτη, κι, ως πληγή, που μόλις
 Ανοίχτη κι έμοιαζε πως είναι η βρύση
 Της ίδιας μου καρδιάς, τώρα που αρχίζει,
 Καθώς μιλάς, να κρυνώνει, μου γεμίζει
 Πόνο κρυφό τα φρένα μου κι ως μέσα
 Στα βάθη της ψυχής!

Μα τι με τούτο;

Απ την Αδράστεια θρέφεται ο Προφήτης,
 Με την Ανάγκη ζει και την καθάρια
 Γεννά Ειμαρμένη. Κι όμως είν ο πόνος
 Σκληρός, αν άσκοπα τη γη ποτίζει
 Το αίμα και το σφάγιο το μεγάλο
 Σπαρνά, χωρίς κανέναν να του πάρει
 Την ύστερη ματιά.

Το ξαίρεις τάχα,

Ποιά μου άνοιξες πληγή; Και γιατί φεύγω,
 Παιδιά; Δε με ρωτήσατε; Κι ως τώρα,
 Το θάρρος μόνο να μη χάσετε, είπα,
 Στο χωρισμό. Μα τώρα ελάτε, ελάτε
 Κι ακόμα πιο σιμά, από την πληγή μου
 Να πειίτε ν αλαφρώσει. Γιατί φεύγω
 Να Σας το πω, κι αν φεύγω, γιατί μόνος,
 Κι αν δεν ξανάρθω πίσω, τ όνομά μου
 Γιατί Σας δίνω κι Ορφανούς Σας λέω,
 Στη μοναξιά Σας νάστε ανταμωμένοι
 Κι Ένα με με για πάντα.

Όχι, δεν είναι

Η τάξη η σαρκική, δεν είν η δόξα
 Όπου μετριέται, που μπορούν να δώσουν
 Το πλήρωμα του πόθου, που ο Προφήτης
 Το βλέπει μόνος μεσ απ τους αιώνες
 Στα σκοτεινά να λάμπει, τι η ψυχή του,
 Ριζωμένη στη θλίψη ωσά σε βράχο,
 Βυζαίνει όλη τη νύχτα από τη ρώγα
 Των άστρων και τη μέρα από τον ήλιο,
 Και προχωρεί ως εκεί, που πια κι η μέρα
 Κι η νύχτα φέγγουν γύρα του σα γάλα
 Δεν είν η τάξη η σαρκική κι ο χρόνος
 Οπού μετριέται, που θα δώσουν τούτο
 Το πλήρωμα, είν ο Έρωτας, που λέει
 Και δε σιγάει στιγμή μεσ στην καρδιά μας:
 «Όλο ν αθλείς και να μην πείς ποτέ σου

Πως νίκησες τι όσο τρανά και νάναι
 Ο άθλος και η νίκη, αληθινά είναι πάντα
 Μικρά μπροστά στον Έρωτα».

Και τούτο

Τον Νόμο, κρύφιο στύλο του Όρθιου Λόγου,
 Σαν την αυγήν εκείνη μπήκαμε όλοι
 Στον άγιο τόπο, πούχε η Γη Μαντείο
 Πανάρχαιο, στους Δελφούς, του κόσμου αφάλι,
 Τον παραδίνω ακέριο, με το Μέτρο
 Και το Ρυθμό, σκαλί-σκαλί απ την κούνια
 Του μόχτου, εξηγημένο ένα προς ένα,
 Στους ιερείς, και αδρά τους θωρακίζω
 Με δύναμη διπλή, ζωή και γνώση,
 Τη διπλή κορυφή για ν ανεβούνε
 Των δυο τρανών Θεών και τη Συνθήκη
 Τη μυστική τους να τη φέρουν πλέρια
 Χαραγμένη σε πλάκες στα έρμα πλήθη,
 Που καρτερούν ακόμα τ άγιο Μέτρο
 Να τα στυλώσει όλα μαζί. Κι ακόμα,
 Το Ρόδο το εκατόφυλλο τους δίνω,
 Το σύμμετρο εκατόφυλλο, όπου όλα
 Τα φύλλα του ένα, και καθένα είν όλα,
 Της μύησης το στεφάνωμα. Και κείνοι,
 Με τη ζωή μεθούν τους λαούς κι ολοένα
 Στρέφουν τη γνώση ενάντια τους, κι αφήνουν
 Της αγίας συμμετρίας τ Ολύμπιο δώρο,
 Το μυστικό εκατόφυλλο, να ρέψει
 Πότε σ αυτό και πότε πάνω στ άλλο
 Σκαλί της Μέθης κι ο καθένας στέκει
 Σε κείνο το σκαλί και λέει: «Είν όλος
 Ο Διόνυσος δικός μου» και θαρρώντας,
 Στην κορυφή πως έφτασε, με λόγο,
 Με πράξη ή τρόπο κλείνει και στους άλλους
 Τους δρόμους τ άγιου ανήφορου, όπου λάμπει
 Η αγνή ψυχή του απάνω κόσμου ακέρια,
 Που η Λευτεριά είναι Γνώση, η Γνώση Αγάπη,
 Και πια, απ τη Γνώση τούτη, δεν είν άλλη.
 Και να, αδερφοί μου! Αύριο ξημερώνει
 Η αυγή, που στου Παγγαίου το κορφοβούνι
 Τ Όργιο τ αγνό να λειτουργήσω μέλλω,
 Στο βωμό πώχω στήσει απάνω-απάνω
 Του Απόλλωνα, κομίζοντας το Ρόδο,
 Που ζωής και γνώρας είδωλο, στους κάμπους

Με τόσην αναστήσαμε άγρυπνη έννια!
 Το Ρόδο θέλω να του πάω, και ξαίρω,
 Πως στου βουνού τα πλάγια καρτερούνε
 Οι Μαινάδες, που μόλις εγευτήκαν
 Του Βασσαρέα Διόνυσου τη χάρη
 Και του Σαβάζιου του ρυθμούς, κι «ειν όλος»,
 Φωνάζουνε, «ο Διόνυσος δικός μας,
 Και το δικό μας το Ρόδο» και προσμένουν
 Να μου το πάρουν απ τα χέρια, κι όλα
 Σκορπίζοντας τα φύλλα του, κι εμένα
 Σφάγιο τ Οργίου τους να με σύρουν. Κι όμως
 Το Ρόδο πρέπει αυγή στο κορφοβούνι
 Να φέρω του Παγγαίου, και να το φέρω
 Δίχως οργή, αλαφρός, γαλήνιος, μόνος,
 Γεμάτος απ το θάμα του, γεμάτος
 Από την πλέρια του ευωδιά, γεμάτος
 Από την άγια συμμετρία του, όλος
 Γεμάτος απ τη γνώρα του και μόνο.
 Και τι να πω αύριο στον Ήλιο; «Σήκω,
 Σαΐτεψε το φίδι, πώχει αφήκει
 Η παλιά φιδομάνα και που τώρα
 Πάλι τη γην ολόγυρα γυρεύει
 Στις δίπλες του σφιχτά για να τυλίξει»;
 «Εύπνα», να πω, «Τιτάνα Εσύ, και πάλι,
 Κυκλόφερε τα θεία πατήματά Σου,
 Τα θεία Σου τα σκιρτήματα τριγύρω
 Στο φοβερό ερπετό που ξαναζώνει
 Τη γη κι ο οσκρός του αρχίνισε να τρέχει
 Στις θείες πηγές Σου, φαρμακώνοντάς τις»;
 Τέτια να πω τη μέρα, που να πάω
 Μπροστά του πρέπει ανόργιστος, γαλήνιος,
 Γεμάτος απ τη γνώρα του, γεμάτος
 Από την άγια λάμψη του, γεμάτος
 Από το φως το μάγο του, γεμάτος
 Ακέριος απ το θάμα του και μόνο;
 Τι αλλοίμονο, αν δεν πάω εγώ το Ρόδο
 Στου μυστικού του γυρισμού τη μέρα,
 Που, διασκελώντας τα υπερβόρεια πλάτη,
 Παντέχει μόνο αγνάντια του ένα χέρι
 Να του γνέψει: «Είμαι εδώ και Σε προσμένω»!
 Και πως, το Ρόδο αν αύριο δεν του πάω,
 Κατόπιν από με κανείς θ ανέβει,
 ΄ντρας ή λαός, το χάος για να μαγέψει

**Με την κρυφή του λάτρα κι από πάνω
 Να γυρίσει γαλήνιος και μεγάλος
 Στα σκοτεινά τα βάραθρα;
 Ω καλοί μου,
 Όλο ν αθλεί και να μη λέει ποτέ του**

Κανέννας πως νικά γιατί, όση νάναι
 Η νίκη και η θυσία, θα νάναι πάντα
 Μικρά μπροστά στον Έρωτα.
 Ω καλοί μου,
 Σε λίγο Σας αφήνω, και τι τάχα
 Για παρηγόρια να Σας πω; Είστε οι λίγοι
 Σπόροι μιας άμετρης σποράς, νανθίσει
 Που θα ν αργήσει αιώνες; Μα είστε οι σπόροι
 Ενός ακέριου λυτρωμού, και φτάνει.
 Κι, ω αγαπημένοι, αν θα δειπνήσω απόψε,
 Σ ομοφαγία κρυφά μαζί Σας τ άγιο
 Ψωμί και το Κρασί, τα φύλλα ακόμα
 Του πρώτου του εκατόφυλλου, που σ Ένα
 Την αναπνιά μας έσμιξε, κι αν τώρα
 Ξερό ναι, όλο και πιότερο ευωδάει,
 Πηγή της τέλειας Μνήμης και του Πόνου
 Και του Σκοπού, να Σας τ αφήσω θέλω,
 Να Σας θυμίζει, κι απ τα βάθη του Έδη,
 Τα μυστικά σκαλιά, που η κάθε Μούσα
 Φυλάει κρυφά κι αλλάζει τ όνομά της
 Καθώς του Διόνυσου και να, από μνήμη
 Σε μνήμη, ο λογισμός Σας ν ανεβαίνει,
 Και οι αισθήσεις και το θάρρος Σας κι η πνοή Σας,
 Ως την ψηλή κορφή, που πια δε φτάνει
 Τ άγιο Κρασί, τι ανοίγει πια στο νου Σας
 Η ανάπνια, που όλα Σας τα δίνει σ Ένα,
 Ψυχή και σώμα, αίμα και πνέμα, εχθρότη
 Κι αγάπη, λαούς με λαούς, τόπους με τόπους,
 Με τη ζωή το θάνατο, τους αιώνες
 Με τους αιώνες. Κι αυτή νάναι η ώρα
 Του Ρόδου του εκατόφυλλου βαθιά Σας,
 Κι η ώρα του Ορφέα νάναι σε Σας για πάντα,
 Που, αίμα και πνέμα και ψυχή και σάρκα
 Και λυτρωμός τεράστιος, θα Σας μπάζει
 Στον κύκλο, όπου κι η πίστη περισσεύει,
 Τι θάναι πίστη η ίδια ζωή στη μέση
 Της καρδιάς Σας για πάντα αναστημένη!
 Μα να, βραδιάζει ο Έσπερος εφάνη
 Στον ουρανό κι είναι μακρύς ο δρόμος
 Ως την κορφή. Τα χέρια δόστε τώρα
 Ανάμεσό Σας και στεριώστε πάλι
 Τη μαγικήν ασύντριπτη αλυσίδα,
 Που με τον Όρκο εδέσατε τη νύχτα
 Την πρώτη, που ολοφάνερα μπροστά Σας
 Μέσα στα ουράνια δούλευε ο Πατέρας,
 Τα σκότη οργώνοντας βαθιά, κι ο νους Σας
 Δέχτη τα πρώτα φέγγη του κι ο πόθος
 Ο μυστικός, από τη μαύρη βάση
 Της γης, τινάχτη ως δόρυ πέρα απ τάστρα!
 Κι εγώ τη Λύρα θα κρατήσω ακόμα
 Για Σας απόψε μια φορά. Σκωθήτε,
 Τι σκοτεινιάζει ο Έσπερος εφάνη
 Χτυπάτε τις ασπίδες Σας κι αρχίστε

Το μυστικό πυρρίχιο το στερνό μου.
 Τις ασπίδες χτυπάτε. Όρθιοι στον Όρθιο
 Της ψυχής Σας Σκοπό. Κι αρχίστε αγάλι
 Το φοβερό Χορό του Τέλειου Νόμου.
 Τραγουδήστε τον Όρκο. Αυτόν αφήνω
 Στον τόπο μου. Κι ακέρια την ψυχή Σας
 Μεσ στον τιτάνα αιθέρα ριζωμένη
 Κρατείτε πια. Ορφανά παιδιά, χορεύετε!
 Την άγια Λύρα εχτύπησα. Ορκιστήτε!

(Όρθιος ο Ορφέας κρούει τη λύρα. Οι πολεμιστές σηκώνουν τις ασπίδες τους και αρχούνται γύρωθέν του. Ταγουδάν).

ΧΟΡΟΣ

Νύχτα, μητέρα των θεών και των ανθρώπων,
 Ο Όρκος ετούτος ήτανε κρυφός
 Βαθιά μας και βαθιά Σου αλλ ως το χνάρι
 Το πρώτο του αγνοχάραξεν η χάρη
 Του Αρματωμένου του Έρωτα, άγια θάρρη,
 Γέμισε αργά, σιγά, σαν το φεγγάρι,
 Όλος του ο μαύρος κύκλος από φως.
 Νύχτα, μητέρα των θεών και των ανθρώπων,
 Με θεούς κι ανθρώπους δένουμε τα χέρια εδώ,
 Τι πάνω από των χρόνων και των τόπων
 Τα σύνορα την άγια Σου επωδό
 Μας χάρισες. Απ τ άραχλο σκοτάδι
 Του πόνου μας ελέησες τη χαρά,
 Μονάκριβη σα νάβγαινε απ τον 'δη
 Με κρύφια παντοδύναμα φτερά.
 Κι απ το βαθύ Σου αμέτρητο βασίλειο,
 Ακούραστο Τιτάνα κάθε αυγή,
 Απάνω από τις έχθρητες τον Ήλιο,
 Ν αγκαλιάζει στα χέρια του τη Γη.
 Κι από τη γην εμείς, που η άγια μέθη
 Μας ύψωσε ως το μέγα μυστικό,
 Που απ ουρανό και γην αντάμα εδέθη
 Το Ρόδο, ω Νύχτα, τούτο το Ορφικό,
 Της πιο κρυφής φροντίδας μας το θρέμα,
 Τ ορκιζόμαστε, πάνω από ναούς,
 Να το ποτίσουμε όλο μας το γαίμα,
 Για να το δώσουμε αύριο στους λαούς.
 Νύχτα, μητέρα των θεών και των ανθρώπων,
 Ο Όρκος ετούτος ήτανε κρυφός
 Βαθιά μας και βαθιά Σου αλλ ως το χνάρι
 Το πρώτο του αλαφρόγραψεν η χάρη
 Του Αρματωμένου του Έρωτα, άγια θάρρη,
 Γιομίζει αργά, σιγά, σαν το φεγγάρι,
 Όλος του ο μαύρος κύκλος από φως!